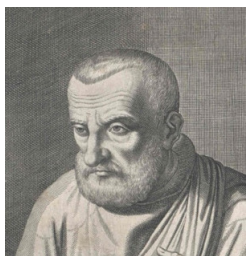

Sv. Félix z Cantalice, rehoľník

15. mája 2022 ✙ Svätec týždňa

Životopisné údaje

Svätý Félix sa narodil roku 1513 v stredotalianskom meste Cantalice v Apúlii. Jeho rodičia boli chudobní, ale veľmi počestní a nábožní. Do školy ho nemohli posilať, ale doma ho vychovávali veľmi starostlivo. V útlom veku

pásaval dobytok.

Utešená príroda Božia: zeleň čarokrásnych lesov, kľokotanie a šum horských potôčikov, pestré stráne, hrozivé búrky a blesky, usmievajúce sa slnko, krásne azúrové talianske nebo – toto všetko vyzývalo osamelého snivého chlapca, aby svojho Stvoriteľa chválil. Pod storočným stromom, do ktorého kôry vyrezal si kríž, kľacieval často pohrúžený v skrúsených modlitbách a vo svätom rozjímaní o umučení Pána: a často sa dal pri tom do žalostného plaču.

Tak sa naučil vnútornej modlitbe a takú mal v nej záľubu, že vždy len modliť sa chcel, zatiaľ čo iní chlapci sa hrali a zabávali. Tak prospieval na tele i na duši.

Keď zmocnel, vstúpil do služby k jednému zemanovi, ktorý mu svoje poľné hospodárstvo zveril. Pracoval usilovne a pri tom rozjímal o najdôležitejších náboženských pravdách. Dozvedel sa, že žijú na svete svätí pustovníci, a zatúžil po takom bohumilom živote. V blízkom meste Citta Ducale bol kláštor, v ktorom chudobní kapucíni viedli pustovnícky život. Keď to počul, išiel ta a prosil ich o prijatie. Kvardián poznal, že to nie je obyčajný sedliacky mladík, preto ho chcel vyskúšať a hovoril, že neprijme nikoho, kto chce žiť pohodlne.

„Boh mi je svedok,“ riekol Félix so slzami v očiach, „že tu nič iné nehladá, než Bohu slúžiť, a dúfam, že ten, ktorý dal mi tú vôľu, neodoprie mi sily, aby som ju uskutočniť mohol.“ Kvardián ho zaviedol do kostola, ukázal mu umučenie Ježiša Krista a riekol: „Pozri na Toho, ktorého máš teraz nasledovať! Či máš toľko odhodlanosti, aby si po celý svoj život s Ním kríž znášal?“

„Boh mi je svedok“, odpovedal Félix, „že nič iné nehladá, len aby som svoj život v kríži a chudobe stráviť mohol.“

A bol prijatý do kláštora. V kláštore bol veľmi poslušný, ba stal sa sluhom všetkých bratov. Modlitba a sv. rozjímanie tešilo ho najviac. Keď mu hovorili, aby sa naučil čítať a písať, odpovedal: „Učím sa a poznám len šesť písmen, päť červených a jedno biele. Tých päť červených je päť rán Krista Pána, a to biele je neporušená čistota Panny Márie, ktorú ako Matku ctím.“

Zložil slávny sľub a po štyroch rokoch bol poslaný do Ríma, aby tam pre kapucínsky rád almužny zbieral, lebo kapucíni nemajú žiadny iný majetok, len to, čo si od veriacich vyprosia. Po štyridsať rokov konal túto službu. V chudobnom odeve, bosý, s vrecom v ruke chodieval ulicami mesta Rím, neobišiel ani chudobné,

ani bohaté domy, všade žobral s najväčšou pokorou, pričom musel znášať mnoho posmechu a potupy; on bol však trpezlivý. Stále hovorieval: „*Deo gratias, Bohu vďaka!*“ Bratovi, ktorý s ním chodieval, hovoril: „*Milý brat môj, ruženec do ruky, oči k zemi, ducha hore k nebu!*“

Zdroj: wikimedia commons

Pri svojej pokore bol veľmi prívetivý; preto nazbieral vždy mnoho almužny, ktorú sám na chrbte domov nosieval. V žarte hovoril, že je kláštorový somár a telo svoje menoval «brat somár». Pri tom veľkom namáhaní nejedol nič inšie len chlieb, nepil nič inšie len vodu. Celé jeho živobytie bolo ustavičné umŕtvovanie tela. V noci spával na tvrdých doskách. Okolo bedier mal železný opasok, ktorý nikdy nezložil. Ráno sa ponáhlal do kostola, aby sa modlil a kňazom posluhoval. Po sv. omši žobral. Keď na poludnie almužnu doniesol a predstaveným odovzdal, bežal do kostola, aby sa klaňal Kristu Pánu. Potom zjedol svoj kúsok suchého chleba a chodil zase s vrecom po domoch až do večera.

Raz sa ho pýtal jeden kardinál, či aj v starobe taký prísny život povedie? „*Vojak musí umrieť s mečom v pästi*“, odpovedal on, „*a somár pod svojou ťarchou. Zachráň ma Bože, aby som dal telu niekedy pokoj, ktoré nie je k ničomu, lež ku práci a k utrpeniu.*“

Večer obsluhoval nemocných; to isté robil v nedeľu a vo sviatok, keď almužnu nezbieral. Pre jeho čistotu ho ľudia prezývali anjelom. Za túto cnosť ďakoval Blahoslavenej Panne Márii, ktorú veľmi ctí. Čím viac milostí od Boha obsiahol, tým bol poníženejší.

V posledných 15 rokoch svojho života prijímal každý deň telo Pána. Pred smrťou mu bola oznámená jeho posledná hodinka. Keď prijal sviatosti umierajúcich, díval sa ustavične na jedno miesto. Oko jeho žiarilo. Pýtali sa ho, čo vidí. „*Vidím, čo vy vidieť nemôžete,*“ odpovedal. Tvár jeho polial jas, usmial sa a usnul v Pánu dňa 21. mája roku 1587.

Na jeho hrobe sa diali mnohé zázraky. Pápež Klement XI. vyhlásil ho roku 1712 za svätého. Jeho telo odpočíva v kapucínskom kostole v Ríme. Vyobrazuje sa v kapucínskom rúchu, Ježiška drží v náručí, vrece s nápisom «*Deo gratias*» a pútnická palica ležia vedľa neho.

Modlitba

Ó Bože! ktorý si sv. sluhovi svojmu Félixovi dal takú lásku k chudobe, popraj nám tej milosti, aby sme na statkoch tohto sveta mnoho si nezakladali a tak ich užívali, žeby sme pre ne nestratili večné. Skrze Ježiša Krista, Syna Tvojho, Pána nášho. Amen

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-felix-z-cantalice-reholnik/>